

HULLÁMOK HÁTÁN

Hullámok hátán szél száguldoz.
A tenger ez,
az önmagára kérdező idő,
vagy szétzilált palástú éj?
A szél, a hullám mi vagyunk
s a szerelem.

ÁGNES

Ágnes tekintete türkiz
Gondolat ébredése, távoli tenger
Növekedése, hulláma, áradása,
Erő, mely önmagát torlasztja,
Sűríti, szerelem robbanása.

KORALL

Szíved gyöngykagyló,
szívem gyöngy,
arcunk korallhomok,
végtelen kékség körülöttünk,
végtelen kékség a szemed.

CSILLAPÍTHATATLANUL

csillapíthatatlanul szenvedünk
minden széttört
az egy kettővé repedt
a végtelen is véges

ez az üvöltés is vers
csupa kisbetűvel
a szerelem számonkérése is
szerelem

BONYOLULT, SZÉP VERS

Bonyolult, szép vers,
tavasz verse,
szerteágazó illatoké,
soha nem hallható hangoké,
megállíthatatlan kibomlása,
sziromba pattanásé,
égig növekedésé,
kicsattanó színeké,
felgyulladó reményeké,
egymásba fonódó vágyaké,
álmoké és álmodozásé,
akart álmatlanságé.

Bonyolult és szép e vers,
mint az erek hálózata,
mely simogató ujjaid végéig elér,
miközben a szívből szétáradó
vér végtelen áramlatokat köröztet,
mint az óceán,
hajjai benéznek barlangokba,
üregekbe, hasadékokba,
vésve, karcolva azokat,
hogyan az elsodort szemcsékből
ezer mérföldekkel távolabb
építsen új gátat, sziklát,
mészkő-szerelmet.

Ez egy bonyolult, szép vers,
míg olvassa az ember,
soha nem látott tájakon
utazik keresztül,
mint amikor behunyja szemét
és pillája árnyéka
alatt mint csillagvilág
reszket az elveszett fény,
de még őrzi a tárgyak körvonalát,
azután elmosódik a kép
és zölden vibrál minden,
de vibrál,
mert a fény-kaland
soha véget nem ér.

Ez egy bonyolult, szép vers,
mint azok a rajzolatok,
melyeket hunyt pilláit
kinyitva az ember
a trópusi csillagrendszerben lát
és máshogy áll a Nagymedve,
a Kismedve valósággal lángol,
minden fényesebb,
ami otthon csak ígéret,
homályos reszketés,
az itt szikrázó valóság,
csillagok, kazárok, üstökösök
festik meg az ég boltozatját
ott is, ahol korábban
csak sötétség lebegett

és az ember a forróságból
vesz lélegzetet.

Bonyolult, szép vers,
ötezer tengeri mérföldnyire
sodor bennünket a valóságtól,
hol az Indiai-óceán
jelenti a múltat és jövőt,
zabolázhatatlan áramlatai
kereszteznek és elsimítják,
de soha le nem rombolják egymást,
mert a hullám tör,
de maga törhetetlen
emelkedés és sodrás,
ott, a korallhomok ágyán
kellene olvasnunk
egymás szívében a csillagrajzokat.

E bonyolult, szép vers
önmagát írja, mint a tenger,
minduntalan újrarajzolja,
hullám helyébe hullámot költ,
nem takar el semmit
önmagából, belőlünk,
mi vagyunk a vers,
azonosság és éhség,
egymásba folyó ábrák,
ez az áramlás,
örök fodrozódás,
fokozódás, csillapodás
és csillapíthatatlanság.

Ez a bonyolult, szép vers
új világok imbolygása,
tükrök egymásba remegése,
talán nem is vers,
analízis, imperatívusz,
tündöklő automatizmus,
mely visszafejti, felbontja
a valóság szálait,
mindent, ami rajtad kívül
valaha is létezett,
végül kiirtja önmagát
s bennünk bonyolódik tovább.

A KETTÉTÖRT ÉJSZAKA

Kettétört az éjszaka,
az élet,
de hiába visszalopott ajándék,
felismerés ténfergő rettenete,
csak azt tudom: mennyire szeretlek.

Végtelenül szeretlek
kettétört éjszakában,
mérhetetlen sötétségben
te vagy a hold,
sugárain körülöttes keringenek.

Kettétört a szerelem,
de nem a fény,
melyet örökre rád vetítetek:
rád ismernek arról,
akik nappal megkeresnek.

61.

*vers a magasban
még annál is feljebb
föld és mennyek között lebegve
egy pontba sűrítve
csak tetszik önmagának
a sugaras szerelemben*

62.

*elkészett trubadúr
világok rajtunk kívül
minden tűz minden fény
mindennap sírok
a világ kékjében
könnyeden át megláthatod*

63.

*hullámokkal dacoló
szétrepszott kövek
heverünk a fájdalom partján
a csobogás a hullámok nevetése
odavan s a tenger legszebb mosolya
és szíved dobogása*

64.

*lűktető időnk mienk lesz
vulkánokat torlasztunk
Nap-örvényekkel szikrázó
hatalmas szerelmes lelkünk
felnövekszik bennünk
a mennyben vagy a pokolban*

65.

*a szépség te vagy
már igazság fölötti valóság
szétterjedő örök jelenlét*

66.

*csípőnktől magas égis
szépséged világít a végtelen térben
már nem virraszt a hold
most itt lebegünk egymás között
forogni a mindöröklétig
halhatatlan vágyam*

*mert vagyunk a végtelenség
 hol szívárvány remeg át a lelkeken
 közelebb mind közelebb
 nincs a mi ölelésünknel nagyobb erő
 eleven húsunkból fakadó
 szétszakíthatatlan*

A borostyánút hozzád vezet,
 a végtelenen, a csillagokon át

és elvezet tőled, míg hátamban izzik
 az elszórt kövekből áradó forróság,

nem, fiatalok nem tudnak így szeretni,
 senki sem tud így, mi sem,

elszórtuk borostyánjainkat,
 szerelmünk nukleáris magvait,

bennük áramlik bezárt fényünk,
 kőben lángoló napenergia,

sem buborék, sem atomfáklya
 nem látszik a kitörés előtt,

borostyánutunkon, szegény pogányok,
 így szállítjuk egymásnak

a meghasadás előérzetét.

A SZERELEM MÍTOSZA

A szerelemnek mítosszá kell válnia,
hisz maga is tenger
simogató lélegzetével, korbácsoló habjaival,
metsző szeleivel és szegélytelenségével.

A szerelemnek mítosszá kell válnia,
meghal a világ, ha mítoszodat,
a legszebbét, örök menyasszonyomét
nem örökítjük tovább.